

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3113/2022
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Јасмина Михаиловић и Ненад Савковић, адвокати из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ... ради поништаја решења о отказу уговора о раду и преображаја радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 153/22 од 08.04.2022. године, у седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 153/22 од 08.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 392/2021 од 28.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено као незаконито решење туженог број .../... – ... од 26.03.2021. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилца код туженог засновала радни однос на неодређено време почев од 01.04.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилцу врати на рад на послове израда делова на дорадним машинама и ручна дорада II. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 153/22 од 08.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП, при чему другостепена пресуда садржи оцену битних жалбених навода који су од одлучног значаја. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП на коју се указује у ревизији, с обзиром да се правило о оцени доказа примењује само у ситуацији када се другостепена одлука доноси после расправе одржане пред тим судом. Није релевантно ревизијско указивање на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер ова битна повреда одредаба парничног поступка, у смислу члана 407. став 1. Закона о парничном поступку, није дозвољен ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од 01.02.2016. године до 31.03.2021. године, радила код туженог на основу више закључених уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду за обављање послова Тужила је од момента ступања на рад код туженог од 01.02.2016. године до престанка радног односа 31.03.2021. године, без прекида обављала све исте послове, који су систематизовани код туженог. Радни однос јој је престао побијаним решењем од 26.03.2021. године због истека времена на који је закључен уговор о раду од 01.01.2017. године. Иако је тужила са туженим закључила више уговора о раду на одређено време (последњи дан 01.01.2017. године) и више анекса, а који су међани у погледу трајања и због потребе реализације различитих пројеката туженог, тужила је у наведеном периоду код туженог радила непрекидно на истом радном месту и обављала исте послове јер је потреба за истим била стална, а не због повећаног обима посла или реализације пројеката.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду од 26.03.2021. године незаконито, због чега је исто поништено и утврђено да је тужила почев од 01.04.2021. године код туженог засновала радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Сагласно наведеном, за примену цитираних законских одредаба потребно је имати у виду да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на пословима (чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или

извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду), укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. За преображај радног односа је довољно да запослени ради још пет радних дана по истеку 2 године (24 месеца) као у конкретном случају.

У конкретном случају тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду, за период дужи од две године непрекидног рада, плус 5 радних дана (од 01.02.2016. године до 31.03.2021. године) у коме је обављала исте систематизоване послове „...“. Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила дуже од пет година на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закона о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца, настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужила и након 01.02.2019. године (када је требало да јој престане радни однос, с обзиром да је радила 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставила да ради код туженог на основу сагласности послодавца (имала је закључен уговор о раду). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у границама постављеног тужбеног захтева (с обзиром да је до преображаја дошло још у фебруару 2019. године), у смислу одредбе члана 37. став 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужила засновала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, су без утицаја. По оцени Врховног касационог суда наведена оклоност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиле, (плус 5 радних дана), на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиле а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није пружио доказе.

С обзиром да је тужили радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протекла времена.

Правилно је одлучено и о накнади трошкова поступка на основу чланова 153. став 1. и 154. ЗПП.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић